

M.R. 33

UNIVERSITETET I TRONDHEIM
DET KONGELIGE NORSKE VIDENSKABERS SELSKAB
MUSEET

KONGSVOLD BIOLOGISKE STASJON
ADR.: 7400 OPPDAL

KONGSVOLD 3/11-79.

Ashjørn!

Siden du har nyreservert så mye
sendes dette til orientering.

Alle 3 omridene nevnes hos Torbjørn (Opl.vapp)

Sjøl spørns jeg over alt på en dag og da blir
det jo så som så. Særlig på Hantekhandlingen
fikk jeg gjort lite da store deler av mye var
overvokst etter en fikkj souven.

E.

UNIVERSITETET I OSLO

GEOGRAFISK INSTITUTT
POSTBOKS 1042
BLINDERN, OSLO 3

OSLO, 7. september 1978
JLS/All

Miljøverndepartementet
Myntgt. 2
Oslo 1

Konservator Asbjørn Moe
DKNVS Museet
7000 Trondheim

Forslag om fredning av palsmyrer i Sør-Norge

På grunnlag av en samlet registrering av palsmyrer i Sør-Norge foreslås følgende lokaliteter som fredningsverdige:

1. HAUGSTRANDMYRIN
Utbredelse av permafrost 50 da, største pals 25 da, max. høyde 3 m. Beliggenhet 1 050 m o.h.
2. VESLHJERKINNTJØRNIN
Utbredelse av permafrost 55 da, største pals 50 da, max. høyde 2 m. Beliggenhet 1 290 m o.h.
3. MYR SØRVEST FOR STORVATNET
Utbredelse av permafrost 6 da, største pals 2,5 da, max. høyde 2,5 m. Beliggenhet 1 290 m o.h.
4. MYR VED KATTUGLEHØI
Utbredelse av permafrost 21 da, største pals 20 da, max. høyde 1,5 m. Beliggenhet 1 400 m o.h.

Disse 4 forslagene er valgt ut blant et dusin registrerte palsmyrområder, og forslagene er nevnt etter rang verneverdi. Samtlige av disse 4 lokalitetene ligger innenfor kartbladet Hjerkin M711. Vedlagt i brev til konservator Asbjørn Moe følger et kart hvor områdene som foreslås vernet er angitt.

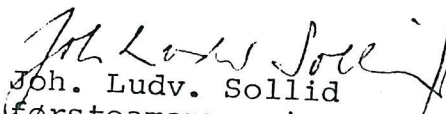
Utvalget av disse palsmyrene er gjort ut fra frostens utbredelse, antatt "levedyktighet" og variert morfologi. Palsene skiller seg vesentlig ut fra de øvrige registrerte. Alle 4 områdene har relativt intakte palser av forskjellige typer, de 3 høyest rangerte områdene illustrerer også godt erosjonsprosesser i palsmyrer. De sistnevnte områdene viste somrene 1976 og 1977 også embryonale former.

Følgende referanser gis:

J.L. Sollid & L. Sørbel 1974: Palsa bogs at Haugtjørnin, Dovrefjell, South Norway. Norsk geogr. Tidsskr. 28, 53-60.

J.L. Sollid 1975: Dovrefjell nasjonalpark. Landskapet. I Norges nasjonalparker, 8, 24-38.

J.L. Sollid, L. Sørbel & L.T. Jelmert (in prep.): Palsa bogs in South Norway.

John Ludv. Sollid
førsteamanuensis

Vedlegg

UNIVERSITETET I TRONDHEIM
DET KONGELIGE NORSKE VIDENSKABERS SELSKAB
MUSEET

KONGSVOLD BIOLOGISKE STASJON

ADR.: 7400 OPPDAL

KONGSVOLD 3.11.-79.

Naturvernkonsulenten i Oppland
v/ Mehl
Lillehammer.

Endelig skal du få noen ord om hvert av de områdene vi
befor i høst. Det er ikke blitt tid til en skikkelig
botanisk bearbeidelse av stoffet, men det var du jo heller
ikke interessert i i første omgang.

Har skrevet litt mer om det spesielle området i Grimsdalen.
Der kreves det relativt detaljerte undersøkelser for å få
full oversikt.

Det ble ikke tid til en tur til på Haukskardmyrin så en
botanisk befaring der får komme senere.

Håper du kan bruke noe av dette.
Med hilsen

Simon Bretten

Haukskardmyrin.

Stort, hovedsakelig mineretroft flatmyrkompleks som i NØ og S går over i slake bakkemyrer. Midt i myra noen få store palsar.

Den mineretrofte myra består hovedsakelig av rike fastmatter. Rike løsmatter finnes i de sentrale deler.

Foruten på palsene finnes ombrotrof vegetasjon på tuer i kantene, hovedsakelig i NV.

"Myrkompleks i Grimsdalen!"

Langs Grimsa finnes flere steder interessante lavtliggende områder der elva mer eller mindre meandrerer.

Det aktuelle området har en broket blanding av vegetasjonstyper. Dels er det rene fastmarksamfunn med fjellvegetasjon. Dels typiske fuktengsamfunn. Myrene ligger spredt og dekker bare få steder større sammenhengende arealer. Langs Grimsa etter forholdene store arealer med elveørsamfunn og sesongoversvømt samfunn på høyreliggende gruscrygger.

Fastmarksamfunnene langs dalsidene er hovedsaklig typiske greplyng-rabbosivheier, kulturbetinga beitevoller, og i lesider einer-dvergbjørkheier. Sekundære rabbetustheier finnes her og der.

I myrkantene ofte fuktengsamfunn, slåttestarrenger synes å være vanligst. Her finnes også vierkratt, hvorav en grasdominert type synes å være vanligst.

Myrkompleksene i området er varierte og til dels typiske for høydenivået. Innslaget av fjellarter er markant bl. a. kan nevnes sotstarr (Carex atrofusca), hårstarr (C. capillaris), fjellsnelle (Equisetum variegatum) og myrtevlør (Salix myrsinites). Størst areal dekker flatmyrer med rike fastmatte og mykmattesamfunn. Løsbunnsamfunn og høgstarrsumper finnes også, helst i tilknytning til avsteigte tilgrodde meandre. En større høgstarrsump est for setra er dominert av elvesnelle (Equisetum fluviatile). Mindre områder med rike krattmyrsamfunn finnes ofte i kanten av de åpne myrene.

Spesielle og botanisk sett mest interessante er samfunnene i tilknytning til selve elva.

Her finnes utstrakte elveører med en utrolig artserikdom. På slike elveører kan nesten alle området's fjellplanter finne vokseplass. Med de rike fjellene omkring Grimsdalen blir elveørene tilsvarende rike og interessante. Spesiell for elveørene i Grimsdalen (forøvrig elveører i Follas nedslagsfelt og i Innerdalen på Kvikne) er kvitstarr (Carex bicolor), som hører til våre plantegeografisk mest interessante fjellplanter.

På banker langs elva, på et noe høyere nivå enn selve ørene, men fortsatt sesongoversvømt finnes et eiendommelig rikt plantesamfunn som mest av alt minner om ei Dryashei. Av dryasheiarter kan nevnes reinrose (Dryas octopetala), bergstarr (Carex rupestris), fjellkurle (Chamorchis alpina).

Her finnes også mer fuktikrevende arter som agnorstarr (Carex microglochin), finnmerkssiv (Juncus arcticus) og den plante-geografisk meget interessante arten lucstarr (Carex maritima). Dette samfunnet finnes så regelmessig i området og er så spesielt at det alone bør gjøre området verneverdig.

Området er så variert og spesielt at det vil kreve flere dagers intenst feltarbeid å få en skikkelig botanisk oversikt over det.

Myra i Kattuglehz.

Myra dreneres mot SV og er hovedsakelig ei flatmyr med tydelige dreneringsbaner midt etter.

Rike mattesamfunn dominerer. Bl. a. et duskulldominert samfunn som synes å være typisk for høgtliggende fjellmyrer. Slike myrer har også et visst snøleiepreg, noe som ofte synes å skyldes omfattende nedising i form av kjøving.

Falsene finnes midt i myra og har ombrotrof tuevegetasjon. Forøvrig finnes torvulltuer i enkelte mattesamfunn. Langs myrkantene jordtuer.

Av interessante plantearter kan nevnes grynsildre (Saxifraga foliolosa), og i dreneringsbanene store mengder setersoleie (Ranunculus hyperboreus).

Mot NØ går myra over i et rikt overrislet grassuleie med typiske arter som snøgras (Phloxia algida), fjellpestrot (Petasites frigidus), dvergssyre (Roenia islandica) og jøkularve (Sagina intermedia).

M.R 33

UNIVERSITETET I TRONDHEIM
DET KONGELIGE NORSKE VIDENSKABERS SELSKAB
MUSEET

KONGSVOLD BIOLOGISKE STASJON
ADR.: 7400 OPPDAL

KONGSVOLD 3/11-79.

Ashjan!

Siden du har nyreservert så mye
sendes dette til orientering.

Alle 3 omridene nevnes hos Torbjørn (Opt.vapp)

Sjøl spør, jeg over alt på en dag og da blir
det jo så som så. Særlig på Hainkshanduyri
fikk jeg gjort lite, da store delen av nyre var
oversvømt etter en fisker sønnen.

Eri.

UNIVERSITETET I TRONDHEIM
DET KONGELIGE NORSKE VIDENSKABERS SELSKAB
MUSEET

KONGSVOLD BIOLOGISKE STASJON
ADR.: 7400 OPPDAL

KONGSVOLD 3.11.-79.

Naturvernkonsulenten i Oppland
v/ Mehl
Lillehammer.

Endelig skal du få noen ord om hvert av de områdene vi befor i høst. Det er ikke blitt tid til en skikkelig botanisk bearbeidelse av stoffet, men det var du jo heller ikke interessert i i første omgang.

Har skrevet litt mer om det spesielle området i Grimsdalen. Der kreves det relativt detaljerte undersøkelser for å få full oversikt.

Det ble ikke tid til en tur til på Haukskardmyrin så en botanisk befaring der får komme senere.

Håper du kan bruke noe av dette.
Med hilsen

Simon Bretten

Haukskardmyrin.

Myr. Oppl. 54

Stort, hovedsakelig minerotroft flatmyrkompleks som i NØ og S går over i slake bakkemyrer. Midt i myra noen få store palsar.

Den minerotrofe myra består hovedsakelig av rike fastmatter. Rike løsmatter finnes i de sentrale deler.

Foruten på palsene finnes ombrotrof vegetasjon på tuer i kantene, hovedsakelig i NV.

"Myrkompleks i Grimsdalen!"

Myr. Oppl. 29

Langs Grimsa finnes flere steder interessante lavtliggende områder der elva mer eller mindre meandrerer.

Det aktuelle området har en broket blanding av vegetasjonstyper. Dels er det rene fastmarkssamfunn med fjellvegetasjon. Dels typiske fuktengsamfunn. Myrene ligger spredt og dekker bare få steder større sammenhengende arealer. Langs Grimsa etter forholdene store arealer med elveørsamfunn og sesongoversvømte samfunn på høyreliggende grusrygger.

Fastmarksamfunnene langs dalsidene er hovedsaklig typiske greplyng-rabbesivheier, kulturbetinga beitevoller, og i lesider einer-dvergbjørkheier. Sekundære rabbetustheier finnes her og der.

I myrkantene ofte fuktengsamfunn, slåttestarrenger synes å være vanligst. Her finnes også vierkratt, hvorav en grasdominert type synes å være vanligst.

Myrkompleksene i området er varierte og til dels typiske for høydenivået. Innslaget av fjellarter er markant bl. a. kan nevnes sotstarr (Carex atrofusca), hårstarr (C. capillaris), fjellsnelle (Equisetum variegatum) og myrtevier (Salix myrsinites). Størst areal dekker flatmyrer med rike fastmatte og mykmattesamfunn. Løsbunnssamfunn og høgstarrsumper finnes også, helst i tilknytning til avstengte tilgrodde meandre. En større høgstarrsump øst for setra er dominert av elvesnelle (Equisetum fluviatile). Mindre områder med rike krattmyrsamfunn finnes ofte i kanten av de åpne myrene.

Spesielle og botanisk sett mest interessante er samfunnene i tilknytning til selve elva.

Her finnes utstrakte elveører med en utrolig artsrikdom. På slike elveører kan nesten alle området's fjellplanter finne vokseplass. Med de rike fjellene omkring Grimsdalen blir elveørene tilsvarende rike og interessante. Spesiell for elveørene i Grimsdalen (forøvrig elveører i Follas nedslagsfelt og i Innerdalen på Kvikne) er kvitstarr (Carex bicolor), som hører til våre plantegeografisk mest interessante fjellplanter.

På banker langs elva, på et noe høyere nivå enn selve ørene, men fortsatt sesongoversvømt finnes et eiendommelig rikt plantesamfunn som mest av alt minner om ei Dryashei. Av dryasheiarter kan nevnes reinrose (Dryas octopetala), bergstarr (Carex rupestris), fjellkurle (Chamorchis alpina).

Her finnes også mer fuktkrevende arter som agnorstarr (Carex microglochin), finnmarkssiv (Juncus arcticus) og den plantegeografisk meget interessante arten buestarr (Carex maritima). Dette samfunnet finnes så regelmessig i området og er så spesielt at det alene bør gjøre området verneverdig.

Området er så variert og spesielt at det vil kreve flere dagers intenst feltarbeid å få en skikkelig botanisk oversikt over det.

Myra i Kattuglehø.

Myr Oppl. 55.

Myra dreneres mot SV og er hovedsakelig ei flatmyr med tydelige dreneringsbaner midt etter.

Rike mattesamfunn dominerer. Bl. a. et duskulldominert samfunn som synes å være typisk for høgtliggende fjellmyrer. Slike myrer har også et visst snøleiepreg, noe som ofte synes å skyldes omfattende nedising i form av kjøving.

Falsene finnes midt i myra og har ombrotrof tuevegetasjon. Forøvrig finnes torvulltuer i enkelte mattesamfunn. Langs myrkantene jordtuer.

Av interessante plantearter kan nevnes grynsildre (Saxifraga foliolosa), og i dreneringsbanene store mengder setersoleie (Ranunculus hyperboreus).

Mot NØ går myra over i et rikt overrislet grussnøleie med typiske arter som snøgras (Phippisia algida), fjellpestrot (Petasites frigidus), dvergsyre (Koenigia islandica) og jøkularve (Sagina intermedia).